Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 93. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ТРАВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 17, 1985 No. 93. VOL. XCII

Філядельфійська Округа УНС намітила плян праці

Філядельфія. — Управа Окружного Комітету філядельфійської Округи відділів УНСоюзу, яку очолює Петро Тарнавський, відбула чергову нараду членів Управи й намітила плян праці Округи на найближчі місяці передконвенційного року. Обговорюючи загальний плян праці, присутні в першу чергу застановлялися над тим, як виконати квоту організаційного пляну, яка виносить 350 членів. Як і в минулих роках, тих 350 членів розподілено на поодинокі відділи і повідомлено про це секретарів, які тепер будуть робити заходи, щоб до кінця року Округа мала виконану квоту, тобто придбаних 350 нових членів.

Другою важливою справою, яка була заторкнена, це приготування до традиційного Союзового Дня, який відбудеться в неділю, 18-го серпня ц.р., на посілості Українського Спортового Осередку „Тризуб" в Горшамі, Па. Як і в минулих роках, під час згаданого свята буде багата розвагова програма.

Дальше голова інформував про це, що УНСоюз спонзорує турне хору „Чайка" з Австралії, який концертуватиме в Канаді й Америці. Хор цей виступить в Філядельфії в середу, 2-го жовтня ц.р., в Норт Гайскул при Катман і Елгіон авеню Щоб концерт увінчався відповідним успіхом, вже тепер робиться всі заходи у тому напрямку.

Останньою точкою, якій присвячено багато уваги, це поїздка автобусом на Союзівку, щоб там взяти участь у Союзовому Фестивалі присвяченому всім батькам. Фестиваль відбудеться в неділю, 16-го червня. Голова Округи інформував, що робить старання, щоб з Філядельфії союзовці взяли участь у згаданому фестивалі. Він вже замовив автобус на 50 осіб і всі хто бажає бути учасником Союзового Фестивалю з багатою програмою, присвяченого батькам, повинен телефонічно зголоситися до касира Округи Івана Данківського на число телефону Канцелярії Округи 457-5471 або вечером 455-2849.

ВШАНУВАННЯ МАТЕРІ—ГЕРОЇНІ

Ірвінгтон, Н.Дж. — Заходами Об'єднання Жінок ОЧСУ і 28-го Відділу Союзу Українок тут в неділю, 19-го травня ц.р., о год. 4-ій по полудні в залі Українського Народного Дому, при 140 Проспект авеню, відбудеться Свято в пошану української Матері-Героїні. В програмі братимуть участь: Ірина Дибко — промова, Валя Калин — художнє слово, Роман Шевчук — фортепіян, тріо бандуристок, молодь і діти. Вступ 5 долярів від особи.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУДУТЬСЯ НАРАДИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

Джерзі Сіті, Н. Дж. — У понеділок, 20-го травня ц.р. на відпочинково-культурній оселі Союзівці розпічнуться наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, які триватимуть до суботи, 25-го травня.

Наради відбуватимуться на протязі цілого тижня за виїмком середи, 22-го травня, бо у цьому дні усі члени Головного Уряду відбудуть поїздку до Вашінгтону, де братимуть участь у зустрічі із сенаторами і конґресменами з нагоди 100-річчя постійного поселення українців в ЗСА, яку зорганізував Ад-гок комітет у Вашінгтоні, який не тільки підготовляє згадане прийняття і зустріч, але також видав окрему брошуру з інформаціями про українців-американців. До цього комітету належать, як вже інформувала „Свобода" у числі з 30-го квітня ц.р., члени Українсько-американського кокусу у Вашінгтоні, Об'єднання Українців Вашінгтону і Союз Українок Америки — столичний Відділ, як також поодинокі активні громадяни.

В четвер, 23-го травня на Союзівці відбуватиметься у вечірніх годинах бенкет з мистецькою програмою, участь в якому візьмуть члени Головного Уряду, їхні родини і запрошені гості.

Наради матимуть звичайну програму і застановлятимуться над важливими справами розвитку і розбудови УНС, цієї найбільшої української забезпеченевої і громадської організації. Присутні матимуть змогу вислухати докладних звітів працюючих в Головній Канцелярії членів Екзекутивного Комітету.

У нарадах, які розпічнуться приблизно о год. 10-ій рано, візьмуть участь обрані на 30-ій Конвенції в Рочестері, Н. Й., члени ГУ УНС: головний предсідник д-р Іван Флис, заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний директор для Канади сен. Павло Юзик, заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, головний секретар Володимир Сохан головний касир Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш; головні контролери: мгр Іван Геврик, адв. Нестор Олесницький, інж. Анатолій Дорошенко, проф. д-р Богдан Гнатюк, о. митрат Степан Біляк; головні радні: Галина Олек-Скатт, проф. Тарас Шмагала, Андрій Джула, Евген Іванців, Володимир Гавриляк, Володимир Квас Текля Мороз, Андрій Кейбіда, Анна Гарас, Тарас Максимович, Василь Дідюк Василь Пастушок і Роман Татарський.

Мають право брати участь у нарадах також почесні члени Головного Уряду: Йосип Лисогір, редактор-емерит Антін Драган, Марія Чучман, інж. Степан Куропась, д-р Ярослав Падох, Ґеновефа Жеребняк, д-р Анна Чопик, Володимир Запарнюк і Марія Душник.

Напередодні нарад, тобто вже в неділю, 19-го травня на Союзівці відбудеться засідання Стипендійної комісії УНС, а в суботу, 18-го — з'їзд голів Округ УНС.

ВІДЗНАЧИЛИ 30-РІЧЧЯ ДОГОВОРУ З АВСТРІЄЮ

Відень, Австрія. — Міністри закордонних справ чотирьох великодержав — З'єднаних Стейтів Америки, Совєтського Союзу, Великобританії і Франції — відзначили в середу, 15-го травня ц.р., 30-річчя договору підписаного між згаданими державами і Австрією в 1955 році, на підставі якого Австрія стала невтральною державою і свого роду помостом між Сходом і Заходом, як відмітив державний секретар ЗСА Джордж Шулц під час святочної церемонії. Крім Шулца участь взяли міністер закордонних справ СССР — Андрей Ґромико, Великобританії — Джефрі Гов і Франції — Роланд Дума.

„Немає сумніву, що сьогоднішня демократична невтральна Австрія сповняє дуже корисну ролю у трьох аспектах, — заявив Дж. Шулц, — політичному, тобто вона посередничає у політичних переговорах між державами, допомогову, своєю згодою приймати політичних втікачів із Східньої Европи і практичну, даючи приміщення для чисельних агенцій Організації Об'єднаних Націй". Крім того інші міністри підкреслювали конструктивну ролю Австрії у переговорах між ворогуючими державами, наприклад на Близькому Сході.

Сама церемонія відзначення відбулась у Белведерському замку з XУII століття, а господарем цього прийняття був теперішній канцлер австрійського уряду Фред Сіноватс

Перед цією церемонією Дж. Шулц ще раз зустрівся з А. Ґромиком на 15-хвилинній розмові, щоб завершити його раніші переговори, які тривали понад шість годин. Головними справами у переговорах були: конференція в Женеві про скорочення нуклеарної зброї і плянована зустріч між президентом Роналдом Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим. Очевидно, існують різниці в поглядах на багато інших справ між Сходом і Заходом, але, як заявив Шулц, „немає таких справ, які не можна було б розв'язати при виявi доброї волі, без ілюзій і упереджень".

А. Ґромико, відповідаючи Шулцові підкреслив, що він поділяє думку свого американського колеги про можливість розв'язки майже усіх міжнародних проблем, доказом чого є знайдена 30 років тому ідеальна розв'язка проблеми Австрії

Колишній канцлер Австрії на протязі багатьох років Бруно Крайскі заявив у піднесенні, що підписаний з Австрією договір дав початок для політики детанту, а його сьогоднішнє відзначення повинно спонукати держави світу до нових конструктивних переговорів. У подібному злагіднюючому тоні виступали також міністри Великобританії і Франції.

Користаючи з нагоди перебування в Европі Дж. Шулц зустрівся ще з представниками членських держав НАТО і поінформував їх про вислід переговорів з А. Ґромиком. Окреме прийняття для високих закордонних гостей влаштував також президент Австрії Рудольф Кірхшлягер у якому взяло участь біля 600 запрошених гостей.

Вчать техніку вишивання

Стефанія Шумська- Масp (посередині), майстер Студійного Осередку Української Культури при Менор Джуніор коледжі і її два учні вишивання, Вілліям Джула Карнеґі, Па., і Віра Наконечна з Філядельфії, оглядають нову двомовну книжку „Українські стібu" Тані Дяків-О'Ніл. У книжці поміщені знімки кількох вишиваних експонатів із музейної збірки СОУК. Завдяки дотації від Пенсильванійської ради мистецтв, С. Масp вчить В. Наконечну і В. Джулу техніку вишивання.

Ґ. Малєнков — християнин

Ватикан. — Ватиканське радіо в хорватській мові передало інформацію, що Георгій Малєнков, 83-річний колишній совєтський лідер, через хрищення в Російській Православній Церкві, став християнином. У звідомленні говориться, що тепер він кожної неділі вислухує Службу Божу в одній з московських церков, де він живе на статусі емерита, цілковито забутий світом і його колишніми знайомими на протязі минулих 25 років.

Як відомо, Ґ.Малєнков пристав до большевиків ще під час революції в 1917-18 роках, активно боровся в рядах Червоної армії і вступив в ряди комуністичної партії в 1920 році. Після революції і встановлення комуністичної влади, він брав участь в усіх чистках перепроваджуваних диктатором Йосифом Сталіном. В 1935 році Сталім номінував Малєнкова шефом кадрів в Центральному Комітеті компартії і на цьому пості він уславився особливою жорстокістю зокрема у винищуванні партійної верхівки в Білорусі, Вірменії та в інших республіках СССР.

Під час Другої світової війни він був в керівній „п'ятці", яка вирішувала усі справи від імені Політбюра. Після смерти Й. Сталіна в 1953 році, Малєнков вибився на короткий час на чоло компартії і став генеральним секретарем, але на цьому становищі він довго не вдержався, бо в середині компартії вже йшла тоді завзята боротьба за владу і його замінив незабаром Нікіта Хрущов.

Дивно — заявив коментатор у згаданому радіо, — що дуже часто комуністичні лідери, які на протязі довгих років вели відкриту боротьбу з Церквою і християнством взагалі, на старші літа визнають пріорітет Церкви і шукають у неї спокою душі.

У ПОЛЬЩІ ВИКРИТО ЗМОВУ ПРОТИ Л. ВАЛЕНСИ

Варшава, Польща. — Уряд Польщі оголосив у вівторок, 14-го травня, що існувала змова, метою якої було вбивство засновника профспілкового об'єднання „Солідарність" Леха Валенси.

Речник польського уряду Єжи Урбан повідомив у вівторок журналістів, що поліція заарештувала Юзефа Щепаньского, засудженого за вбивство, і обвинуватило його у встановленні контактів з підпільною організацією та в тому, що він погодився вбити Л. Валенсу.

Однак, у листі на ім'я прокуратора міста Гданьска адвокат Валенси Яцек Тайлор написав, що Ю. Щепаньский є прихильником „Солідарности" і що він викрив подробиці змови проти Валенси.

У листі Я. Тайлора сказано, що Щепаньский був засуджений у 1981 році до 11-річного тюремного ув'язнення за ненавмисне вбивство поліціянта. Коли Щепаньский перебував під слідством, йому запропонували вбити Валенсу і тим самим „викупити свою вину". Вбивство повинно було статися на залізничній станції міста Стара Яні. Тут Щепаньского повинні були зразу заарештувати і на суді він повинен був заявити, що його найняли для вбивства американці. А щоб в цьому не було сумніву, Щепаньский повинен був мати при собі американські доляри і стріляти до Валенси з американського револьвера.

„Люди, які хотіли використати мене, не знали, що я підтримую 'Солідарність' і ненавиджу комунізм", — сказав Юзеф Щепаньский адвокатові Леха Валенси.

Член польського Політбюра зрезиґнував

Варшава, Польща. — Польське пресове аґентство ПАП повідомило у вівторок, 14-го травня, що член Політбюра Мірослав Мілєвскі вніс на резиґнацію і що резиґнація була одобрена на черговому пленумі ЦК партії, що відбувся у понеділок, 13-го травня.

У Політбюрі 57-річний М. Мілєвскі був відповідальним за роботу органів безпеки. Існує думка, що саме він був організатором змови проти священика Єжи Попєлюшка, якого викрали і вбили у жовтні минулого року аґенти польської поліції.

Аґентство ПАП, розуміється, не повідомило причини, чому раптом подав на резиґнацію член Політбюра.

Пресове аґентство ЮПІ передало з Варшави, що з того часу, як в лютому ц.р. відбувся суд над вбивцями священика Є. Попелюшка, Мілєвскі зник з виду. З повідомлень осіб, близьких до уряду, стало відомо, що він перебував і перебуває під домашнім арештом.

В складі Політбюра Мілєвскі входив до фракції прихильників „твердої лінії" і вважав політику генерала Войцеха Ярузельского надто м'якою і ліберальною. На думку деяких політичних спостерігачів, вбивство священика Попєлюшка, яке сколихнуло всю Польщу, було частиною змови, спрямованої на підрив позицій В. Ярузельского.

Під час судового процесу вбивць о. Попєлюшка троє з чотирьох підсудних обвинувачували „одного з високопоставлених партійних діячів", як організатора змови. Але жадний із обвинувачених не назвав прізвища цієї особи.

Міністер внутрішніх справ Польщі генерал Чеслав Кіщак заявив недавно, що він категорично заперечує проти нового розслідування, зв'язаного з вбивством о. Попєлюшка, навіть якщо будуть відомі які-небудь нові дані про цей злочин.

Франція допомагатиме Нікараґуа

Париж. — Нюйоркська газета „Дейлі Нюз" інформує у числі з 15-го травня ц.р., що соціялістичний уряд Франції і президент тієї країни Франсуа Міттеран погодились допомагати нікараґуанським сандіністам економічно і тим самим дати їм можливість легше перетривати кризу, яка постала у зв'язку з накладеним Адміністрацією президента Роналда Реґена ембарґом на вивіз товарів до Нікараґуа.

Очевидно, офіційні речники Уряду З'єднаних Стейтів Америки прийняли це рішення Франції з турботою, але офіційний Вашінгтон не був заскочений потягненнями Франції, речники якої вже на конференції сімох індустріяльних держав в Бонні, Західня Німеччина, відсепаровувались, або принаймні намагалися відсепаруватися, від багатьох проєктів, що їх висували ЗСА, чи сам президент Роналд Реґен. На одній пресовій конференції в Бонні президент Ф. Міттеран посередньо засуджував методу будь-якого тиску на Нікараґуа — військового чи економічного характеру і тим самим підтримав становище СССР, його сателітів і багатьох інших лівих урядів, які, як на знак магічної палички, почали один за одним засуджувати проголошене ЗСА ембарґо.

Дипломатичні джерела в Европі твердять однак, що Франція не думає забезпечувати сандіністів зброєю, але натомість вона втримуватиме нормальні торговельні зносини з Нікараґуа, імпортуватиме нікараґуанські товари, зокрема банани, рибні продукти і м'ясо, які раніше купували ЗСА. Крім того Франція готова експортувати до Нікараґуа достатню кількість харчових продуктів, запасні частини до автомобілів та багато інших потрібних товарів.

Теперішній уряд Франції є відомий зі своїх демонстративних протестів проти всього, що виходить з Вашінгтону. Міттеран був проти всякого обмеження в торгівлі на конференції в Бонні, проти участи европейських держав у проєкті космічної зброї і дослідів космосу взагалі, а навіть проти участи европейців в полетах довкола землі на американських міжпростірних кораблях, — кажуть політичні спостерігачі.

Лідер сандіністів Даніель Ортеґа, який після довшої візити в комуністичних країнах відвідує тепер деякі европейські держави заявив у Парижі на пресовій конференції, вже після розмови з тамошніми офіційними речниками, що „президент Ф. Міттеран обіцяв допомогти нам побороти нові труднощі перед якими стоїть Нікараґуа у зв'язку з проголошеним ЗСА ембарґо на імпорт і експорт товарів". Ця заява Ортеґи стала темою багатьох коментарів в европейській пресі.

Помер о. протопресвітер Ф. Білецький

Чикаґо. — В понеділок, 13-го травня, після важкої недуги, тут помер о. протопресвітер Федір Білецький на 78 році життя і 55 році священства. Чикаґський декан, член Ради Митрополії УПЦ і довголітній настоятель українського православного собору св. Володимира.

Після церковних відправ тіло Покійного буде перевезено до С. Бавнд Бруку, Н. Дж., де в суботу, 18-го травня, буде похований на українському православному цвинтарі св. Андрія.

Вшанують пам'ять С. Петлюри

Мейплвуд, Н. Дж. (К.С.). — Парафіяльний уряд і всі прицерковні організації церкви Святого Вознесіння в Мейплвуді запрошують українське громадянство прибути на Панахиду, яка буде відправлена в неділю, 19-го травня ц.р., зразу після Святої Літургії, тобто біля 11.15 год. дня. по св. п. Голови Директорії і Головному Отаманові Військ Української Народної Респулбіки Симонові В. Петлюрі в 59-ту річницю його трагічної смерти.

Молодечі організації Пласт, СУМ, ОДУМ, ТУСМ студентські організації, колишніх членів УПА, І-ої і ІІ-ої Дивізії, ОбВУА й інших проситься прибути зі своїми організаційними прапорами.

Показ мод Н. Бих відбудеться в УІА

Ню Йорк. — Український Інститут Америки, йдучи назустріч бажаючим побувати на виставці мод Ніни Бих, яка відбудеться в УІА, у неділю, 19-го травня ц.р., в 3-ій год. по полудні, а зокрема, щоб облегшити участь у цій імпрезі для молоді, повідомляє, що заповіджений вступ на цю імпрезу в сумі 35 дол. від особи змінено на добровільні датки. Весь дохід з цього показу призначений на УІА.

В СВІТІ

ВІДКЛАДЕННЯ ВІЗИТИ американських воєнних кораблів Сьомої фльоти ЗСА у портах Китайської Народної Республіки не означає, що торговельні відносини між Вашінґтоном і Пекіном погіршаться, — заявив секретар Департаменту торгівлі Малколм Болдридж. Речники Білого Дому заявили, що візиту американських кораблів в Шанхайському порті, пляновану на 18-го травня ц.р. відложено з причини контроверсійних заяв китайських лідерів про випосаження кораблів нуклеарною зброєю. Візита була запляновано Пентаґоном і вона не має жадного пов'язання з іншими ділянками, зокрема торговельною, — заявив Болдридж. Так однак не думають інші близькі співробітники президента Роналда Реґена, які висловили своє незадоволення потягненням китайського уряду.

ВІЙСЬКОВА ХУНТА В Судані, яка в квітні перехопила владу в тій країні і яку поспішно почали розхвалювати ліберальні засоби масової інформації та деякі аналітики, завела у надіях західні демократичні держави. Відсунений від влади колишній президент Судану Джаафар Нумері все займав прозахідню політичну позицію і обороняв інтереси ЗСА, Єгипту й інших заприязнених з Вашінґтоном країн Африки та Близького Сходу. Новий лідер ген. Абдель Рагман Свар ель- Дагаб шукає протекторату в Москві, і нав'язує приязні зв'язки з такими режимами як Лівія, Сирія, Етіопія та іншими країнами комуністичного бльоку. Політичні спостерігачі вже на самому початку дораджували обережність у відношенні до цієї військової хунти, політичних орієнтацій якої не можна було ще тоді збагнути.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ХОЛОДНУ поставу китайських лідерів до американськоє зовнішньої і оборонної політики, у Пекіні китайські і американські речники підписали новий, корисний для червоного Китаю договір, на підставі якого великі компанії ЗСА займуться відбудовою 400,000 перестарілих фабрик і заводів. Головною ціллю такого відновлення є змодернізувати китайську індустрію і дати її змогу продукувати товари масового запотребування на місці. Очевидно, секретар Департаменту торгівлі в Уряді президента Роналда Реґена не сказав хто фінансуватиме цей великий проєкт і тому лідери в обидвох палатах Конгресу ЗСА починають більше цікавитись згаданим договором і взагалі торгівлею ЗСА з Китаєм.

ВИГЛЯДАЄ, ЩО В'ЄТНАМ, очевидно, за благословенням і підтримкою комуно-московських імперіялістів, перетворюється в аґресивну загарбницьку силу в Південній Азії, — кажуть політичні спостерігачі і дипломати акредитовані в азійських країнах. Військова розвідка ЗСА поінформувала Білий Дім і Пентаґон, що Ганой наказав перекинути велику кількість зброї, в тому числі тяжкі совєтські танки Т-54 і Т-56, гармати, ракети тощо у прикордонну полосу з Таїляндом, який почувається загроженим. У зв'язку з розбудовою летунських і морських баз СССР у В'єтнамі в політичних і військових колах на Заході існує побоювання чи Москва не приготовляється до чергової авантюри, тим разом в Азії.

В АМЕРИЦІ

У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ДАЛЬШИМИ дискусіями над видатками на озброєння, тепер законодатні тіла дискутують над тим, чи Пентаґон може діяти як приватне підприємство, коли йдеться про видавання грошей на озброєння.

ПОНАД ТИСЯЧУ домовласників з Ню Йорку демонструвало в столиці стейту Олбані проти закону контролі чиншів, який не дозволяє їх підвищити. До Олбані приїхали малі домовласники, які не мають по десятку домів, а по одному чи два і які найбільше терплять у наслідок закону про незмінність чиншів.

ПІДПРИЄМСТВО БУДОВИ літаків, що було власністю покійного мільйонера Говарда Гюза, стоїть тепер на продаж за ціну 4 до 6 більйонів долярів. Пропозиції на купно задержують однак в тайні і щойно за якийсь час виявляють хто дав найвищу ціну.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ суд після панелю і широкої дискусії встановив нові правила, які облегшують жінкам складати судову скаргу на своїх хлібодавців чи зверхників в праці, які їх сексуально атакують.

Сеньйори Ню Йорку мають домівку

Ню Йорк (М. Шпитко). — Всі сеньйори Українського Клюбу старших осіб у Ню Йорку можуть сходитися кожної неділі від години 2-ої до 5-ої по полудні в домівці Українського Спортового Клюбу, при 122 Друга авеню. Спонзором сходин є Лідія Савойка. Проситься всіх сеньйорів брати чисельну участь у сходинах.

Також повідомляється, що автобус на Український Фестиваль у Ню Джерзі від'їде з Ню Йорку в суботу, 15-го червня в год. 9:30 вранці з 10-ої вулиці і Другої авеню. Ціна за їзду і квиток на концерт коштує 12 долярів. Голоситися слід у Ольги Соневицької у „Самопомочі", 98 Друга авеню, від понеділка до п'ятниці від год. 10-ої до 3-ої по полудні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Літні табори

Зорганізування у різних країнах вільного світу українських літніх таборів для дітей і молоді — це один з найбільш позитивних і конструктивних подвигів нашої вільної громади. Людський організм, тим паче організм дитини й молодої людини, який знаходиться щойно у стадії свого розвитку, вимагає кожного літа перебування бодай коротких кілька тижнів серед гірської природи. Літні табори і відпочинкові оселі — це відгук на староримську правду „у здоровому тілі здорова душа". Чудове діло зробили всі три українські організації молоді в Америці — Пласт СУМ і ОДУМ, — що закупили в Кетскильських горах та в інших околицях Америки, Канади і Европи свої гарні оселі.

Тамошнє внутрішнє влаштування може не зовсім досконале, але діти й молодь не потребують в часі перебування у таборі якогось санаторійного люксусу. Добро тих таборів також у тому, що там поруч із відпочинком є ще дещо науки — є лекції з ділянки українознавства, які таки щось залишають у пам'яті молодих таборовиків.

Поруч із великими літніми оселями організацій молоді, є ще й відпочинкові оселі, як Союзівка УНСоюзу, „Верховина" Братського Союзу, є ще оселі деяких ідеологічних організацій. У деяких з тих осель, як ось на Союзівці, за традицією рік-у-рік відбуваються різні програми для молоді, ведені фаховими силами. Ба навіть різні приватні відпочинкові оселі в'яжуть приємне з корисним, найкращим прикладом чого може бути широко вже у вільному світі відома гірська місцевість Гантер, яка стала своєрідним центром мистецького життя і де щороку відбуваються різні наукові доповіді-курси і розвагові літературно-мистецькі імпрези.

Добре роблять батьки, які заздалегідь плянують вислати своїх дітей кудись на літню оселю, до табору молоді чи бодай на відпочинкову оселю, бо це велика користь для тіла і духа дитини й молодої людини, яка в рідному гурті перебуде найгарячіші дні серед гір, що нагадують наші Карпати. І навпаки важким гріхом обтяжують себе батьки, які з будь-яких причин легковажно ставляться до цієї справи. Це не дрібниця, це поважна справа — справа здорової душі у здоровому тілі хлопчика чи дівчинки, юнака і дівчини у віці їхнього розвитку.

Діти в гори! Діти до таборів! Діти до осель! Цей короткий час кращого віддиху серед природи дасть вам більше сил до шкільної науки, яка чекає вас вже швидкою осінню.

М.С.

ПОДВІЙНЕ РУСЛО НАПАДІВ

Як відомо, в Україні вже десятки років продовжується кампанія проти так званих „українських буржуазних націоналістів", яким совєтська пропаганда приписує всі „злочини", що будь-коли творилися на нашій Україні. Крім сталінських, про них з часу таємної промови Хрущова 1956 року заборонено говорити, Сталіна поволі реабілітують, а сталінська система й далі є основою, на якій діє совєтський режим. Водночас ця кампанія є тісно пов'язана з твердженнями, ніби український народ давно вже „викляв" націоналістів, і повністю підтримує „будівництво соціялізму" в СССР, „рідну партію". В зв'язку з тим, кожному, хто читає цю писану протинаціоналістичну вакханалію, мимохіть приходить питання, навіщо придалася ця постійна боротьба з „українським буржуазним націоналізмом", якщо він віддавна вже „виклятий" народом.

Але логіки в совєтській пропаганді годі дошукуватися, як її не можна дошукуватися і в побудові самої системи та її теоретичним заложенням, які заперечують реальну дійсність.

Приблизно, подібну тактику боротьби совєтська пропаганда застосовує і супроти „українських буржуазних націоналістів", які живуть та діють за кордонами СССР і його імперіяльної сфери впливів. З одного боку в різних совєтських виданнях, призначених для української еміґрації зустрічаємося приблизно з тими самими „арґументами", що мають компромітувати політичну діяльність українських середовищ в ЗСА, Канаді та Західній Европі. А з другого появилися останньо „інформаційні" книжки та брошури, що мають доказувати розквіт української мови й культури в УССР й заперечувати твердження ніби там проходить будь-яка русифікація.

Донедавна головну ролю в дискредитації українських політичних середовищ на чужині відігравала газета „Вісті з України", де побіч численних статтей і фотознімок, які нібито мають засвідчувати про розквіт України, появляються статті, здебільша передруки антинаціоналістичних статтей з совєтської преси в Україні, писані в відомому примітивно-фальсифікаційному стилі. Виходить, слід було виконати пропаґандивний плян, не зважаючи на те, що він на практиці — не має жадної вартости. Адже Захід не СССР, там люди мають нагоду порівняти ці дезінформації з правдивими фактами.

Але протягом останнього часу можна спостерігати у цих совєтських заходах деякі зміни. Товариство „Україна" в Києві, що є центром цієї „каґебістської публіцистики", звернуло увагу на англомовні пропаґандивні публікації; поперше, з метою закидати вудку на молоду українську ґенерацію, в ЗСА та Канаді насамперед, що не володіє вже добре українською мовою, і, подруге, щоб дезінформувати чужинецькі політичні кола. В зв'язку з тим „Вісті з України" почали появлятися також і англійською мовою і їх масово розсилають в Америці. Крім того англійською мовою виходить чимало пропаґандивної совєтської літератури.

При кінці 1984 року у цьому пляні у видавництві комунофільського Товариства українських канадців „Кобзар" в Торонто надрукована англомовна книжка „канадського журналіста" Марка Терлиці „Ось вони — докази", в якій цей, як пише „Літературна Україна" обговорюючи це видання, „талановитий публіцист", „своїм словом розвінчує українських буржуазних націоналістів — прислужників найчорніших реакційних сил" і „зрадників свого народу". Тема, як бачимо, добре відома в „домашній пропаґанді. І „арґументація" та сама. Тобто — твердження про „злочинну" діяльність українських націоналістів до спілки з нацистами в минулому, а сьогодні, мовляв, „верховоди оунівських угруповань, виступаючи як знаряддя імперіялістичної реакції, рятують за посилену підготову до нової світової війни". А далі йдуть напади на всіх сучасних діячів політичного, громадського й культурного життя на еміґрації у тому самому стилі примітивної совєтської пропаґанди.

Невідомо, кого ця книжка, як і подібний памфлет англійською мовою „Хто є, хто в СКВУ", також виданий наприкінці 1984 року вже в Києві, мають переконати такими „фактами". Але відома причина появи цих видань. Побіч пропаґандивних писань про американських імперіялістів, що підготовляють війну проти СССР, тривогу викликає там зацікавлення Вашінгтону проблемами поневолених Москвою народів, і зокрема, прихильні до української визвольної боротьби, до прагнень українського народу здобути самостійність — заяви президента Р. Реґена, висловлені останньо декілька разів, як і його слова про солідарність з цими прагненнями українців.

Це можна бачити саме зі змісту книжки Терлиці, як і з рецензії на неї, що появилася на сторінках „Літературної України". Там, привівши „незаперечні докази" про злочинну діяльність українських націоналістів під час нацизму, ставить патетичний запит: „А чи знають президент ЗСА, офіційні представники Білого дому про те, кому вони тиснуть руки і щедро роздають компліменти?" Отже, як бачимо, англомовна книжка Терлиці є незґрабним намаганням утвердити американців у переконанні ніби вони

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Василь Витвицький

Фортепіянова музика Нестора Нижанківського

Остання світова завірюха крім небувалих в історії людських втрат спричинила величезні знищення на полі культури. При тому понищено й пограбовано також музичні бібліотеки й архіви, що зберігалися з давніх часів.

Особливо неприязною була доля спадщини Нестора Нижанківського, одного з передових композиторів XX-го сторіччя. Після його передчасної смерти на 47-му році життя вдова Меланія Нижанківська, проживаючи у чеській столиці Празі, зберігала і пильно переховувала залишені композитором рукописи. Що ж, коли руїнна хвиля досягла її й там. Її заарештовано, а ноти-рукописи залишено на призволяще.

Проте вклад Нестора Нижанківського в українську музичну культуру був надто великий і багатогранний, щоби навіть таке катастрофальне знищення могло післати його композиторську спадщину в забуття. В музичних колах еміґрації почалося розшукування за творами композитора. Довголітні зусилля вклав у цю справу д-р Ігор Соневицький. У виданнях „Богословії" в Римі появилася його праця „Композиторська спадщина Нестора Нижанківського" (1973), в якій сказано, що розшуки дали можливість призбирати понад 80 відсотків творів композитора. Згадати б, що в Києві в серії „Творчі портрети українських композиторів" (1972) появилася праця Юрія Булки про життя і творчість Н. Нижанківського.

Тепер перед нами особливе досягнення на цьому полі, здійснене великим вкладом праці і коштів. Це показне нотне видання 109-сторінкового формату: „Нестор Нижанківський — Вибрані фортепіянові твори". Видання це появилося 1984 року старанням Українського Музичного Інституту при фінансовому покритті композиторового родича Зенона Нижанківського.

У свому короткому, але змістовному вступному слові редактор видання Дарія Гординська-Каранович подала важливіші дані з життя і творчости композитора. Вона й підкреслила, що Нижанківський „був фаховим піяністом, неперевершеним акомпаньятором і видатним педагогом, тому в його фортепіянових творах відразу пізнати знання фортепіянової фактури".

На самому початку збірки надруковано цикл: „Фортепіянові твори для молоді". Це один з дуже нечисленних творів композитора, що появились були друком за його життя. „Марш горобчиків", „Ґавот ляльки" та інші мініятюри цього циклу писані з виразною навчальною метою. Їхня фактура, як і інші гармонічні сполуки відзначаються простотою і доступністю. Насувається питання, чи не варто було надрукувати цей цикл як окреме видання і то не тільки з мотивів репрезентативних, але й суто практичних.

Композиції, що становлять основну частину збірки це „Прелюдія і фуґа на українську тему", „Фуґа на тему ВАСН", „Інтермеццо", „Коломийка", „Вальс", „Спомин", „Марш", „З мого дневника", „Варіяції на українську тему" і „Мала сюїта" („Чотири листи до неї"). У цих творах віддзеркалені суттєві риси мистецької постави їхнього автора. Вони показують, що саме фортепіян був інструментом, при помочі якого Нестор Нижанківський найчастіше, найрадше і найбільш інтимно висловлювався. В них виразно слідна велика вимогливість композитора до себе самого, до виконавців-піяністів і до слухачів.

Бувало, що два нормальні нотостани його не задовольняли, він вживав третього. При цьому треба пригадати, що значну частину своїх фортепіянових творів — і то ранніх — композитор писав з думкою про піяністку світового рівня — Любку Колессу. У неї — зрештою — деякий час і сам навчався тайників фортепіянового виконання.

Як той маляр, якому для здійснення його мистецьких задумів конечно треба великих, широких полотен, так і нашому композиторові, щоб висловитись повністю, треба було широкорозбудованих форм. Як відомо свою музичну освіту Нестор Нижанківський добував — крім рідного Львова — у двох осередках новітньої музики, тобто у Відні і Празі. Він і не цурався нових можливостей вислову, навпаки шукав за ними і примінював у своїх творах. Все таки ніде не доходив до крайностей модерністичних течій XX-го сторіччя. Його музична мова випливала з русла загальної музичної культури, проте вона не втрачала свого рідного українського ґрунту.

У видання, про яке мова, продісталися деякі друкарські помилки. У різних місцях збірки це передусім брак хроматичних знаків, подекуди є й ритмічні неточності. Видавництво УМІ могтиме знайти спосіб на виправлення згаданих помилок, які в ніякому разі не зменшують ваги і вартости видання.

Раїса Мороз

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ СВЯТКУВАННЯ

Славістичне виділення Манітобського університету запросило совєтську делеґацію на Шевченківські читання до міста Вінніпеґу. Зустріч відбулася у приміщенні Манітобського університету. Запрошено було на зустріч обмежену кількість людей: доволі вузьке коло осіб, що складалось із викладачів, працівників і студентів факультету славістики та прилученої до Манітобського університету Колеґії Святого Андрея.

Гості з УССР виголосили дві доповіді. Першу з них мав Віталій Русанівський. Вона була присвячена мові Шевченка. Другу доповідь виголосив ректор Полтавського педінституту, Іван Зязюн, це радше була не доповідь, а імпровізований на ходу виступ, суть якого зводився до педагогічного експерименту при Полтавському педагогічному інституті. Тяжко було зрозуміти, який стосунок цей виступ мав до Шевченківських свят, однак доповідач зводив свій виступ до одного: усе лихо в Україні в поганих, кепських учителях, а треба учителів добрих, справжніх акторів, майстрів свого діла.

Як і треба було сподіватися, доповідачі зуміли обійти у своїх доповідях усі гострі кути, будь-які сучасні українські проблеми, так якби їх не існувало зовсім. Жадних наболілих проблем, за винятком хіба отої справи із кепськими, нікудишніми вчителями, жадного живого подиху із сучасної української дійсности. Не було на чім зупинитися слухачеві думкою — все процвітає і благоденствує, тиша в Україні і благодать: ніби не зникають на віки вічні у тюрмах і таборах кращі сини української землі, ніби й не замучили на смерть минулого року у концентраційному таборі на Уралі українського учителя Олексу Тихого і не помер того ж минулого року через брак медичної допомоги, через свідому, цілеспрямовану відмову у лікуванні талановитий публіцист і журналіст, єдиний син у своєї матері, Валерій Марченко.

Ці приклади українських новітніх мучеників і жертв совєтської влади в Україні можна б продовжувати, та дарма було сподіватись щось почути про них у згаданих доповідях.

Доповідачі оминали звичної при таких оказіях як Шевченківські читання, совєтської фразеології про „щасливе совєтське сьогодення", про „здійснення Шевченківських мрій", розуміючи, що це „не той театр", де всім наділи намордники, щоб мовчали. Гості відчували, що надмірним совєтським патріотизмом вони лише могли б спровокувати когось на зайві і неприємні для них запитання.

Єдиний, хто все ж таки не витримав і намагався закінчити свій виступ звичайно для нього совєтською демагогією був ректор Полтавського Педагогічного інституту Іван Зязюн. Хоч його доповідь взагалі ні до шевченкознавства, ні до Шевченка жадного стосунку не мала, він не міг утриматися від заялложених фраз і примудрився закінчити свій виступ бадьорим запевненням про те, що все іде в Україні згідно Шевченківських заповітів та найпалкіших поетових мрій.

Як правило, культурні діячі з України не роз'їжджають отак просто самі, без супроводу „пильного всевидющого ока", щоб часом вони не набралися буржуазно-націоналістичної скверні та й самі бува чого не ляпнули зайвого. Отож дехто із присутніх спочатку почав ламати собі голову, котрий же то з них „уповноважений" КҐБ. Однак шило швидко вилізло з мішка.

Видно було, як Іван Драч, який виступав із своїми віршами останнім із трійки, час від часу позирав під час свого виступу на Івана Зязюна з Полтави — типова поведінка учня перед учителем при відповіді на запитання: чи мовляв усе гаразд, що він говорить? А товариш Зязюн із самовпевненим виглядом сидів і схвально кивав головою: він явно чув себе господарем церемонії. Забувшись, що він у гостях, навіть починав плескати в долоні першим. Після виступу гостей слухачі почали ставити запитання. Присутня на залі Раїса Мороз, авторка цих рядків, запитала в Івана Зязюна, який вплив зробили на діяльність українських сільських шкіл Полтавщини рекомендації останньої Ташкентської конференції 1979 року щодо поліпшення вивчення російської мови в національних республіках та які конкретні наслідки потаємного указу з Москви, згідно з яким ті рекомендації мали запроваджуватися у життя: такі як підвищення сільським учителям російської мови місячної платні, ділення кляс на групи на навчаннях російської мови, заохочення батьків говорити і навчати своїх дітей російської мови у сім'ї тощо. Спочатку Іван Зязюн робив вигляд, що нічогісінько не чув про згадану конференцію та укази, намагався ухилитися від прямої відповіді на запитання, але коли його попросили все ж таки відповісти конкретно, він сказав, що як було з українською мовою

(Закінчення на стор. 4)

Іван Кедрин

ПАСКВІЛЬНА КНИЖКА ПРО СЛУГУ БОЖОГО АНДРЕЯ

(Едвард Прус „Владика сьвєнтоюрскі", Варшава, 1985, стор. 336)

Дійшла до нас з Польщі книжка, одна з найпоганіших, як тільки можна собі уявити. На обороті обгортки читаємо м.і. таке: „...Як архиєпископ і зверхник цілої греко-католицької Церкви корився перед цісарем Австрії і царем Росії, писав вірнопідданчі листи до Гітлера і Сталіна та з владою ІІ Річипосполитої був у постійному конфлікті. У своїй всесторонній діяльності суспільній, політичній, культурній, перекидався з однієї крайности до другої. Своєю поставою провокував до національних чварів, які породили злочинні формації Організацію Українських Націоналістів і Українську Повстанську Армію. Був найвидатнішим в історії грекокатолицизму речником Унії. І у тій ділянці дії зазнав найбільшу прогру. Помер у 45 році, не діждавшись реалізації жодної своєї мрії — ані політичної ані релігійної".

Треба справді буйної фантазії та особливої злоби, щоби написати і надрукувати під світлиною Митрополита жменю таких образливих слів. Подібний тон знаходимо й на задній оборотній сторінці обгортки, у підписі під світлиною Блаженнішого Йосифа. „Піднесений Павлом УІ до кардинальської гідности одночасно попав у конфлікт з папською політикою „відчинення дверей на Схід". Конфлікт закінчився поразкою. Папа у 1972 році позбавив його прав верховного архиєпископа, що їх греко-католицькі митрополити мали від часів Берестейської Унії 1596 р.".

Книжка тим дивніша, що не писав її якийсь професійний пропагатор, аматор-писака готовий на замовлення написати „від руки" всяку дурницю. Едвард Прус має вже за собою дві інші книжки присвячені також проблематиці Української Католицької Церкви — спеціяльно Митрополитові Шептицькому та церковно-релігійним відносинам під час гітлерівської окупації. Як джерела цієї останньої своєї праці він подає 23 назви в рубриці „Архівальні джерела", крім цього 44 назви періодиків і щоденників та 105 назв книжок у мовах польській, українській, російській німецькій і англійській. Ті джерела завершуються 11-ма назвами статистичних матеріялів. Методологія, застосована у тій книжці — з відсилачами до джерел — вказує теж, що автором є науковець. У чому ж річ, де тут тайна, що науковець-дослідник міг написати таку погань? Тайна у тому, що Едвард Прус користувався поруч із добрими і вірними джерелами — совєтською літературою, яка, відомо, дише ненавистю до Української Католицької Церкви, зокрема до Митрополита Андрея, і яка є складовою частиною дезінформаційного апарату, керованого із спеціяльного Відділу КҐБ. Невже автор у комуністичній Польщі не знав цього?! Між поданими автором джерелами є кругло 30 українських авторів. Між ними є й найповажніші історики й учені — Грушевський, Дмитро і Володимир Дорошенки, Винниченко, о. Гриньох, Кость Левицький, Кость Паньківський, Р. Ільницький, о. Нагаєвський, Ст. Ріпецький, О. Сохоцький, Ст. Шухевич і інші. Як можна ставити тих діячів-авторів на рівну дошку з якимось Даниленком, який у 1970 році написав — напевно — на замовлення від органів КҐБ цілком неповажний пасквіль на Великого Митрополита. Едвард Прус подає між джерелами також противатиканську книжку Петра Карманського, видану у Львові 1958 року. Невже Е. Прус не знає, що Карманський не писав цієї книжки, а мусів підписати її, як альтернативу до фізичного знищення його? Вже сам заголовок книжки „Ватикан-надхненник мракобісся і світової реакції" виключає авторство Карманського. Це ж був ліричний поет, найкращий поруч Василя Пачовського, представник групи „Молодої Музи", людина чутлива, ніжної вдачі, віруючий і побожний, такий був відомий, як педагог гімназійний учитель.

У книжці Едварда Пруса є багато ділового історичного матеріялу. Але це саме змішка зерна і полови — цеторох з капустою. Раз-у-раз підкреслює польський родовід Кир Андрея, але ні разу не згадує, відколи рід Шептицьких — як рід Вишневицьких, Хоткевичів і інших польських аристократів став родом польським, та яким він був, заки ополячився. Едвард Прус наводить раз-у-раз неґативні вислови. також українських авторів, про Митрополита Андрея, не згадує ні одної позитивної. Договорюється до такої нісенітниці, що покликується м.і. на відомого передвоєнного радикального діяча Ладику, не знаючи загальновідомої правди з історії нашої преси, що орган Радикальної партії „Громадський Голос" вів постійну демагогічну лінію проти „попів і попиків". Едвард Прус наводить — як уже згадано — просто імпонуюче число джерел, якими ніби користувався. Але — цікава річ — нема між ними книжки Степана Барана, одного з кращих знавців церковних справ, „Митрополит Андрей Шептицький", Мюнхен, 1947, стор. 150. Українці — твердить Прус, ніколи не забули Кир Андреєві його „польського" роду.

„...Українці будуть критикувати поставу Митрополита і його політику і цей тон критиків залишиться вже до кінця і буде домінувати навіть після його смерти". Яка нісенітниця: хто з нас витикає Митрополитові Андреєві, що він був посвоячений з Александром Фредом?!

Едвард Прус ніколи не називає Української Католицької Церкви „українською", тільки „греко-католицькою". Український націоналізм у нього тотожний з фашизмом, — про націоналізм польський чи російський мовчить. Багато разів згадує про „конфлікти" („затарґі") Кир Андрея з польською владою, але цілком промовчує польську політику неціональної асиміляції, нема в його книжці згадки про ганебну пацифікацію 1930 року, в якій польські улани і поліціянти били палицями також українських духовників, нема в його книжці мови про подорож Митрополита до Варшави, щоб інтервеніювати у самого Пілсудського проти того військово-поліційного дикунства і промовчує грубу політичну помилку, що її зробив Пілсудський — не прийнявши Митрополита. ОУН і УПА це в Едварда Пруса „злочинні" організації, за які теж обвинувачує Митрополита, а формації „Нахтіґаль" і Українська Дивізія „Галичина" — це переконливі для Пруса докази українського ґерманофільства — що вказує тільки на повне його незнання розвитку української політичної думки та ситуації українців під час Другої світової війни.

Наприкінці цієї книжки маємо таке речення: „...Після смерти владики (з малої літери — прим. ІК) ...розлився потік друкованих фактів — правди перемішаної з видумками, вкидування до одного мішка ОУН, УПА і АК. Знавцем цього був Я. Галан, демаскуючи Шептицького, як коляборанта й духового опікуна українських фашистів..." Чи Едвард Прус не знає, що Я. Галан був комуністом, другорядним письменником, який щойно за большевиків став фігурою у Спілці письменників і що писати про такого карлика, що він „здемаскував" велетня типу Андрея Шептицького — це ганьба для автора з претенсіями на титул науковця?!

Едвард Прус інколи теж сам собі заперечує. Він характеризує Кир Андрея як людину страшенно амбітну, який мріяв про з'єднання українських Церков під своєю зверхністю. Але наводить слова Митрополита з його Пастирського листа 30-го березня — без зазначення року, але вірогідно 1934 року, в якому Митрополит заявляє: „...Ми, греко-католики, не маємо ніякої волі проводити і накидатися нашим братам, але навпаки ми готові їм підпорядкуватися так, що повне з'єднання двох українських обрядів виглядало би так, що радше слід говорити про підпорядкування греко-католиків владі київського патріярха... Піднесення київського (митрополичого) престолу до гідности патріярхату будемо підпорядковуватись тому патріярхові, коли той патріярх визнає владу вселенного Архиєрея, а тим патріярхом буде хтось з їх єпископів, а не з наших..." Такі вислови повинні би надхнути автора книжки пошаною до Митрополита, а не шарпати його і паплюжити цитатами з большевицької пропаґандивної літератури.

Виринає наче автоматично запит: звідкіля взялася тепер така пасквільна книжка про Слугу Божого Андрея? Чи справді тільки тому, що — як пише Едвард Прус — пора вже настала, щоби поляк написав книжку про Шептицького, „який походив з польського роду", чи може комусь залежало на тому, щоб такою книжкою, що опоганює Митрополита Андрея, перешкодити його беатифікації, а може й тому, щоб не допустити до призначення для українських католиків у Польщі окремого єпископа?! Так чи інакше — Едвард Прус напевно польський патріот. І дуже жаль і сумно, що він у теперішній ситуації в Польщі й на всьому Сході Европи не подумав про це, що такою своєю книжкою зробив тільки приємність Москві та найбільш медвежу прислугу власній польській батьківщині, майбутність якої тісно пов'язана із звеличниками найбільшої постаті в історії України цього сторіччя, яку облив помиями.

СОЮЗОВЦІ! ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НА МАЛУ СУМУ НЕ Є ЖАДНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ. ПЕРЕВІРТЕ НЕГАЙНО ВИСОТУ СВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ І ПІДНЕСІТЬ ЙОГО ДО ТАКОЇ СУМИ, ЯКА ВІДПОВІДАЛА Б ПОТРЕБАМ ВАШОЇ РОДИНИ. ЧИМ БІЛЬША РОДИНА, ТИМ БІЛЬШЕ ТРЕБА МАТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ. В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ МОЖНА ЗАБЕЗПЕЧИТИСЬ НА НЕОБМЕЖЕНУ СУМУ 50,000, 100,000, 200,000 І БІЛЬШЕ ДОЛ. РАДИМО ВАМ ЩЕ СЬОГОДНІ ПЕРЕВІРИТИ ВИСОТУ ВАШОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

Свячене в Озон Парку

28-го квітня ц.р., заходом 35-го Відділу Союзу Українок Америки, відбуто Свячене, зберігаючи нашу традицію та звичаї. Свято відкрила голова Відділу Валентина Третяк, привітавши присутніх, передала веденн'я святом Палагії Бабськiй, котра була господарем імпрези. Отець Богдан Карась провів молитву та посвятив трапезу. Опісля П. Бабська попросила голову Патріярхального Товариства Романа Крупки до слова. Р. Крупка в короткому слові сполучив дві теми: постанням 35-го Відділу СУА в Озон Парку, та його 53-ліття, що саме тепер припадає, та великодні звичаї. Він вибрав найважливіші моменти та згадав декілька імен піонерок-основниць: А. Кокольська, А. Великанович, П. Бабська, П. Юркевич, А. Опарик та В. Третяк, що зберіглися в його пам'яті на протязі 25-літнього життя на терені Озон Парку, з котрими доводилось працювати в кожній ділянці релігійно-громадського життя.

Опинившись далеко за морями, не сміємо забути про нашу батьківщину. Чи зуміємо передати майбутнім поколінням хоч трохи туги та спогад про те, що рве серце? Опісля Бабська, господар свята, попросила до слова М. Білейчука, який склав привіт від 52-го Відділу ООЧСУ в Озон Парку та їхню допомогу при кожній нагоді.

Слідувала мистецька програма, яку виконали учениці Школи Українознавства в Озон Парку: Таня Бабська, Ірка Палчинська, Ірена Дацків і Ірена Яшин, які відгуляли танець „Веснянка". Присутні винагородили їх рясними оплесками. Опісля Оля Ходоба під власний акомпаньямент на бандурі проспівала зі сестрою Христиною дві пісні: „Ой, чий то кінь стоїть" і „Ой, піду я до млина", а третю пісню під звуки бандури відспівала Оля Ходоба „Полюбила Василя". Хлопці зі Школи Українознавства, Микола і Павло Варивода під проводом Михася Левицького бездоганно виконали танець „Чумак". На закінчення шкільні діти під проводом Олі Ходоби виве ли гагілки, „Ой, вію вінець" та „Посаджу я грушочку".

На закінчення отець Богдан Карась у короткому слові висловив признання дітям за їхнє гарне виконання точок програми, та сказав, щоб любили та плекали свою традицію і давні наші звичаї у всій своїй красі.

Молитвою та піснею „Христос Воскрес" закінчено це небуденне свято.

Р.К.

Загальні збори кредитівки „Самопоміч" в Дітройті

Загальні збори кредитівки „Самопоміч", які відбулися 28-го квітня, це нагода для членів не тільки довідатись про фінансовий стан цієї третьої з черги кредитівки щодо висоти активів серед українських кредитівок в Америці, але також, беручи участь в бенкеті після зборів, зміцнити товариські взаємини. Приємний настрій цього бенкету підсилює звичайно добірна мистецька програма.

Слухаючи звіт голови Ради Директорів, інж. Богдана Андрушкова присутні раділи безперервним ростом цієї установи, що під кінець 1984 року осягнула в активах 30.9 мільйонів. З його докладного звіту члени переконались, що Дирекція здає собі справу з того, що підставою успіху кредитівки є довір'я її членів, яке базується на користях; таких як висока дивіденда від ощадностей та низькі відсотки від позичок. Дирекція все старається поширити услуги, доказом чого є видання своїм членам кредитових карток Віза та Местеркард. Це, здається, єдина українська кредитівка в Америці, що під цю пору це впровадила. Слідуючи докладно за розвитком та змінами фінансового ринку, дирекція кожного місяця перевіряла висоту відсотків від позичок, старагочись все впровадити вигідніші умови. Позитивні висліди вмілого орудування фінансами кредитівки дозволило дирекції збільшити дивіденду від ощадностей за місяць грудень до 8 відсотків.

Якщо мова про пляни на майбутнє, то,на думку голови, найважливішою справою є корисне інвестування грошей, бо це є головним джерелом приходів. В 1984 році інвестиції дали 68 відсотків усіх приходів. Закуп власного головного компютера та збільшення числа членів запевнить дальший ріст кредитівки. Розглядається можливість відкриття нового бюра на заході міста.

Потім звітував скарбник Володимир Гупалівський, який також підкреслив позитивні висліди цілорічної господарки. Прихід виносив 3.3 мільйона дол.,на 718,559 дол. більше від попереднього року. Інвестиції принесли 2.3 мільйона, а відсотки від позичок один мільйон дол. З цього приходу виплачено членам у формі дивіденди і убезпеченевих премій 2,563 міл., або 74.2 відсотка. Ощадна господарка виявилась в низьких адміністративних видатках, що виносили 17 відсотків усього приходу. Резерви під цю пору є більш ніж задовільні, бо виносять 1.4 міл. Членські позички піднеслися до 9.2 міл. Вони зростали повільніше, ніж можна було сподіватись, і тому дирекція вкладала ті гроші на руках в різні інвестиції, які на кінець року виносили 20.6 міл. Членські ощадности збільшились на 3.2 міл.і виносили з кінцем року 29.1 міл. Ці числа — переконливий доказ, що кредитівка стоїть на твердих і міцних основах. Голова контрольної комісії Марта Савчук повідомила, що протягом току було провірено діловодство, документацію, розподіл функцій, та стверджено правильність усіх чинностей кредитівки. Голова номінаційної комісії Володимир Гупалівський представив листу трьох кандидатів до дирекції на наступні три роки. Адріян Блюй Зенон Василькевич та Любомир Липецький були вибрані через аклямацію.

Дітройт гордиться тим, що від трьох літ тут знаходиться Головна Управа Централі Українських Кредитових Кооператив. Америки. Головою є Володимир Гупалівський, фінансовим референтом Богдан Андрушків, секретарем Евген Репета.

Голова Ради Директорів ЦУКА Володимир Гупалівський вітав зібраних на бенкеті, яким провадив член дирекції інж. Ігор Козак, Голова ЦУКА висловив признання дирекції кредитівки та її управителеві Борисові Блюєві за осягнені успіхи. Звичайно на бенкет з'являється більше членів ніж на загальні збори, і цю нагоду використовує голова дирекції, щоб поділитися з ними своїми думками про певні основні справи, які торкаються економічного положення нашої спільноти в Америці. Попереднього року він говорив про потребу спрямувати нашу молодь на економічні студії, щоб здобувати керівні становища ,в американському банківництві, а цього року його темою був український кооперативний рух в Америці. Він сьогодні нараховує 31 кредитівку, об'єднаних в ЦУКА, із загальною сумою 307 мільйонів дол. Протягом останнього року вони заробили 31.4 міл. Своїм членам виплатили в формі дивіденди 22.1 міл. Всі вклади в них забезпечені державою до 100,000 дол. і жодна українська кредитівка ще не збанкрутувала, ніхто не стратив грошей. Це стара правда, що гроші творять гроші, і ціллю існування українських кредитівок є, крім услуг для своїх членів, створити фінансову базу, яка запевнила б можливість реалізації корисних для нашої громади проєктів. Таку базу можна створити з приходів з позичок та інвестицій. Позичаючи в своїй кредитівці, прихід з відсотків залишається в нашій громаді, коли кредитівка інвестує більші суми, чужий капітал збагачує нашу громаду. Всім відомо, як жертвенно підтримують наші кредитівки всякого роду суспільні потреби. Вони сьогодні охоплюють дещо більше як 50,000 українців. Коли б нам вдалося об'єднати в члени 20 відсотків українців, а їх пересічний вклад піднести до 10,000, капітал наших кредитівок осягнув би два більйони, а тоді пожертви на суспільні цілі могли б осягнути два мільйони. Головне, щоб громада це зрозуміла. Нам потрібно більше членів, більше вкладів, більше молодих людей до праці.

Приємною функцією для голови було вручення грамоти Володимирові Гупалівському за 25 літ відданої та безінтересовної праці як члена дирекції. Знаменито обізнаний із усіми аспектами діяльности кредитівки, він, як секретар, скарбник та голова дирекції знаменито служив для добра членів цієї кредитівки. В. Гупалівський, подякувавши за цей вияв признання заявив, що провідною ідеєю його праці було бажання служити громаді.

По вечері присутні мали нагоду почути співака Олексія Голубоца. Його перший виступ в Дітройті був не менш успішний як попереднього року виступ Миколи Фабрики. Співак легкого жанру, обдарований голосом приємного звучання, яким прекрасно володіє проспівав ряд пісень, в більшості композиції Володимира Івасюка, та деякі французькою та італійською мовами.

Вдале проведення цього вечора завдячують члени голові імпрезового комітету Ярославові Коновала, який доклав багато старань у цій справі. Тісно співпрацював з ним управитель Борис Блюй.

На своєму першому по загальних зборах засіданні дирекція розподілила функції в такий спосіб: Любомир Липецький - голова, Богдан Андрушків - містоголова, Володимир Гупалівський скарбник, Романа Диглало -секретар, Александер Серафин, Адріян Блюй, Ігор Козак, Зенон Василькевич і Богдан Лісовський - члени.

Володимир Баран

У ДЕРЖАВНІЙ ЛЯБОРАТОРІЇ для дослідів зроблено нові відкриття про використовування променів лейзера для нуклеарної зброї. Досліди відбуваються дуже секретно у лябораторії, яка знаходиться в Каліфорнії, але урядові чинники, які займаються оборонною зброєю ЗСА дістали відповідні пояснення зроблених дослідів. Сподіються, що нове відкриття в цій ділянці допоможе в ясності і прецизності променів, дорогою їх зосередження.

НА ДОРУЧЕННЯ ГУБЕРНАТОРА стейту Мериленд 102 щадничі інституції, які є приватними, не можуть тепер своїм клієнтам видавати з їхніх ощадностей більше як 1,000 доларів місячно. Це драстичне потягнення є в тій цілі, щоб охоронити цей стейт від фінансової кризи, подібної яка була перед двома місяцями в стейті Огайо.

МЕЙОР МІСТА НЮ ЙОРКУ Едвард Кач запропонував змінити приписи, що торкаються місць на будову нових будинків. Ця зміна дасть можливість будувати нові мешканеві будинки в менше розвинених частинах міста, наприклад, в долішньому Мангеттені та в інших дільницях.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЧИТАЧІВ

В справі поштової достави газет

З уваги на погану доставу наших видань — „Свободи" і „Українського Тижневика", — звертаємося до наших читачів допомогти нам зібрати евіденцію для порушення цієї справи у вищих поштових інстанціях. Постмайстер в Джерзі Ситі, Н. Д.ж, запевнив нас листовно, що наша експедиція висилає газети згідно з усіми зобов'язуючими правилами і процедурами. Наша газета є кожного дня доставлена на пошту в Джерзі Ситі — до речі, один бльок від нас — найпізніше до 4-ої год. по полудні. Перевірка пошти виявила, що газета є в роздільному центрі в сусідньому містечку Карні, Н. Дж., найпізніше до 8-ої год. вечора того самого дня. Тепер перевіряється дальша доля газет, після її достави до згаданого центру.

Наше прохання до читачів — вирізати цю частину газети внизу і вписувати в першій лінії дати видання, а в другій (праворуч) дати її отримання. Це наше звернення друкуватимемо в усіх числах цього тижня. Після зазначення 10-ох (десятьох) чисел „Свободи" і двох чисел „Українського Тижневика" просимо внизу вписати англійською мовою своє ім'я, прізвище і адресу (або тільки адресу, якщо з будьяких причин не бажаєте подавати свого прізвища) і переслати оригінал або копію до нас для евіденції в наших заходах у поштовому уряді.

Екзекутива УНС і
В-во „Свобода"

Date of publication	Date of delivery
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....

....
....
....

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКОГО уряду Гельмут Коль і прем'єр-міністер Японії Ясугіро Накасоне погодились, що їхні країни займуть однозгідне становище до стратегічної оборонної ініціятиви президента Роналда Реґена. Передумовою становища і підтримки цієї ініціятиви залежатиме від того чи ЗСА включатимуть також оборону цілого вільного світу перед совєтськими нуклеарними ракетами, чи тільки ЗСА. Японія зацікавлена ще також справою продукції технології, призначеної для космічної зброї.

РЕЧНИКИ ЕВРОПЕЙСЬКОГО економічного ринку признались у Брюсселі, що вони дали дозвіл на знищення двох мільйонів тонн овочів і ярини, щоб тільки втримати на високому рівні ціни, заплачені ЕЕР для сільського господарства в багатьох европейських країнах. На це вони витратили 330 мільйонів долярів. Деяку кількість овочів і ярини було зужито на продукцію алькоголю.

В СЕНАТІ РОЗВИНУЛАСЯ тепер дискусія на тему того чи можна цензурувати вибір американських книжок, які мають бути виставлені на міжнародній виставці книжок в Москві у вересні 1985 року. 300 американських книжок вибрала комісія під проводом письменника Курта Воннегута, але організація яка дає допомогу на виставлення книжок запротестувала, що деякі з них мають дуже контроверсійно-політичний характер. Тепер сенатор Деніел Мойниген вимагає, щоб організація, яка має демократичний характер і якої він є членом, перепросила комісію вибору книжок. На його думку видавці та письменники мають право вибирати для виставки те, що вони уважають за відповідне.

КОМІСІЯ ОБОРОНИ людських прав у стейті Ню Джерзі рішила, що три студентські клюби в Принстоні, в яких досі могли їсти лише студенти, не має права заборонити до них доступу жінкам, навіть коли ці клюби є зовсім приватні та не підпадають під юрисдикцію університету.

ТИСЯЧІ ГОЛЛЯНДЦІВ, переважно католиків у переважаючій католицькій південній провінції Лімбург вітали Папу Івана Павла II, у відміну до раніших бурхливих антипапських демонстрацій, які супроводжали голову Католицької Церкви в Утрехті і Копенгагені. Провінційні церковні, політичні і громадські лідери щиро вітали Папу, де він тільки появлявся. Також сердечно вітали Папу в Люксембурзі.

Любов до мистецтва має далекий початок

З. Голубець з іконою в редакції „Свободи".

Джерзі Ситі. — Коли мистець і скульптор Зенон Голубець розставляє у редакції свої твори, подивляємо їхню лагідність, гармонію ліній та рідку техніку скульптури в дереві, що її наш мистець вживає.

Білі вітрила човна на озері у ясних та темніших кольорах, суворий осінній кравид у зелених барвах і голова Богоматері — які різні теми та як різно їх висловив мистець, використовуючи до того і скульптуру, і рельєфи, і малюнки-акриліки. Як бачимо, у З. Голубця широкі мистецькі зацікавлення.

Він розказував, що студії архітектури почав у Австрії а переїхавши до ЗСА, у Чикаго студіював дальше, закінчуючи архітектуру нутра. Це і було першим зайняттям З. Голубця. А далі прийшли, наука мистецтва, власна мистецька ґалерія у Чикаго, студіо та поглиблення праці самостійного мистецтва у ділянці скульптури та малярства.

Тепер З. Голубець живе вже від кількох років у Ґлен Спей, куди приманула його великого міста спокій, настрій до творчости та бажання посвятитися йому всеціло. В Ґлен Спей він має мистецьку студію, а рівночасно є директором Мистецького центру імені сл. п. Христі Оленської, молодої мисткині, що в розквіті творчости відійшла з цього світу. Мистецький центр має великий старий будинок, який переходить ремонт і призначений буде в майбутньому для мистців, які захочуть там перебувати, працювати та вимінюватися при тому досвідом чи технікою праці. Але не лише малярі та скульптори знайдуть там догідні умовини праці, — сказав З. Голубець. Також любителі інших родів мистецтва — музики, поезії мають туди відкриті двері. З. Голубець розповідав із захопленням про пляни, які є перед ним.

Однак причиною його приїзду до Ню Йорку не є справа центру, а чергової його виставки, що саме в неділю, 19-го травня ц.р., буде відкрита в приміщеннях Об'єднання Українських Мистців, при 138 Другій авеню в Ню Йорку.

Мистець має вже кілька відбутих виставок в інших містах ЗСА, таких як: Чикаго, Філядельфія, Вашінгтон, Гантер, де виставку відкривав наш відомий мистець ЕКО, та в Ґлен Спей. В Ню Йорку перша виставка відбулася в приміщеннях Українського Інституту Америки, в березні 1984 року.

Саме з нагоди близької другої виставки в Ню Йорку гостимо З. Голубця в редакції „Свободи" та слухаємо його міркувань на тему нашого сьогоднішнього українського мистецтва, яке, на думку скульптора стало надто толерантне та інтернаціональне. Рідко зустрічаємося із таким саме поглядом і тому хочемо більше почути від нашого гостя про нього і про його праці.

Немає, власно кажучи, чого дивуватися, що З. Голубець має свої дуже специфічні погляди і що його праці також відбігають від стандартів. Він, як нам добре відомо, любов до мистецтва мав вже у крові, як син високоціненого на Західній Україні мистецтвознавця Миколи Голубця, а як розказує, вже дитиною набирав мистецького духу, слухаючи розмов і приглядаючись, як працювали українські мистці. Він розказав на, нам, що коли хлопчиною перебував у студії наших відомих скульпторів Сергія Литвиненка і Антона Павлося і приглядався до їхньої праці, вони дозволяли йому також „різьбити", даючи до забави глину.

Тепер він спеціялізується в іншій техніці, та в інших родах скульптури, але те, що творить та чим живе, має як його життя, початок у далекому Львові.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Подвійне...

(Закінчення зі стор. 2)

мають до діла з „нацистськими запроданцями". Таке саме завдання має брошура „Хто є хто в СКВУ". Там пишеться, що мовляв, цих „вислужників антирадянських центрів і не так то багато", але все таки „шкоду вони чинять".

Інший характер мають дві брошури, що появилися також приблизно в тому самому часі, І. Дзюби „Вітчизна у нас одна" і В. Русанівського „Наша мова калинова". Вони написані у традиційному вже для совєтської пропаганди стилю окозамилювання, лакування совєтської дійсности. Тобто, в них проводяться „докази" на те, що українська мова й культура без перешкод розвиваються, підтверджені, очевидно, совєтською статистикою. Це зокрема стосується брошури Русанівського „Наша мова калинова", де побіч історично-поетичних міркувань на тему української мови, приводяться совєтські дані про кількість українських шкіл в Україні, вихід українознавчих праць та словників (тираж замовчується, як і замовчується, що половина учнів в Україні ходить вже до російських шкіл).

Бідний Дзюба у своїй книжці „Вітчизна у нас одна", на ділі заперечує усе те, що він сказав колись у книжці „Інтернаціоналізм чи русифікація?" І тепер він також послуговується філософською фразеологією про розквіт української мови та культури. Академік Русанівський же лише в післяслові написав правду. „Чи вічна наша мова, наша культура?·питає він. І відповідає словами Шевченка „Все йде, все минає", мовляв, може трапитися це і з нашою мовою та культурою. І безумовно, трапиться, якщо продовжуватиметься далі той „розквіт", про який він пише.

Шевченківські...

(Закінчення зі стор. 2)

в українських школах, так і є, ніяких змін не відбулося.

Виглядало з його відповіді, що рекомендації і московські укази на Україні ігнорують, не виконують. Пізніше запитання: чи в сучасній совєтській дійсності в Україні було місце Шевченкові, такому яким він був: із його полум'яною любов'ю до свого народу, історії, культури. А чи він не пішов би тепер услід за Василем Стусом та Валерієм Марченком до в'язниці і не ділив би долю теперішніх українських патріотів, що гинуть по російських концентраційних таборах і тюрмах? Помер Валерій Марченко, а тепер на грані смерті Василь Стус?

Гостям нагадали також, що влада нещадно розганяла у минулі роки сходини молоді коло пам'ятника Шевченка у Києві 22-го травня, які збиралися там щороку, щоб відзначити урочисте перевезення тіла Шевченка в Україну.

Іванові Зязюнові з Полтави остаточно урвався терпець, коли присутній на залі редактор „Українського Голосу" у Вінніпезі запитав, чи гості відвідали всі пам'ятники в місті і в тому числі новоспоруджений пам'ятник жертвам штучного голоду в Україні 50 років тому. Віталій Русанівський сказав, що він, маючи такі гроші (він гадав, що пам'ятник коштував 5 мільйонів долярів, на що залі пролунав сміх) він витратив би їх радше на освіту, а не на пам'ятник. Коли ж йому зауважили, що українці міста Вінніпеґу збирали гроші саме на пам'ятник жертвам голоду і що серед них є іще свідки що пережили цей голод, такі як от Павло Костенко, який втратив під час того голоду понад 30 осіб зі своїх родичів і що лише сам цей Костенко дав тисячу долярів щоб вшанувати пам'ять про своїх померлих рідних — коли усе це гостям пояснили, товариш Зязюн з Полтави не витримав. Він висловив свою „образу і обурення" з приводу піднятих питань.

Голова славістичного відділу після такої палкої емоційної промови Зязюна поспішив поставити крапку на зустрічі, подякувавши гостям за доповіді. А шкода, бо питання і дискусію можна б було продовжувати. Можна було б, наприклад, спитати, у Віталія Русанівського, як йому вдається бути таким дволиким і двоголовим Янусом: в українській совєтській пресі як от „Комуніст" за вересень минулого року вихваляти до небес російську мову і рятувати її стахановське прискорене вивчення, а з другого боку в українській пресі на експорт („Вісті з України") вихвалятися здобутками і „розквітом" української мови і культури.

Або можна б було ставити й більш специфічні, чисто шевченківські питання, щоб не відходити, як гості жалілися від теми. Можна було б, наприклад, спитати, чого тепер забороняють під час співу Шевченківського „Заповіту" людям вставати — чому забороняють українцям цю давню традицію вшанувати пам'ять свого найбільшого генія вставанням?

Можна було б ставити гостям і майже наукові питання, такі як от: куди діваються бібліографічні карточки із картотеки про Шевченка із Центральної Наукової Бібліотеки в Києві, чому тих карточок все меншає і меншає, доки не залишиться сама лише макулятура про український буржуазний націоналізм, дружбу народів та атеїзм, як писав про це Юрій Бадзьо у свому „Відкритому Листі" до совєтського уряду.

Багато запитань, на жаль, поставити гостям не довелося, зустріч закінчилась катастрофічно швидко. Однак чи все скінчилося на цьому? І чи не доведеться за якийсь рік читати в совєтській пресі наклепницькі випади проти тих, хто ставив ці зухвалі, неприємні запитання? Що тут це нікого не здивує, адже інших аргументів, ніж наклепи, совєтська преса не знає. А совєтський читач все одно перевірити нічого не може. Та й сказати нічого проти не наважиться, якщо й знатиме всю правду.

(„Українське Слово")

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАВЛО КАМІНСЬКИЙ, член УНС Відд. 277-го ім. св. Івана в Гартфорді, Кт., помер 11-го квітня 1985 року на 63-му році життя. Нар 1921 року в Західній Україні. Членом УНС став 1949 р. Залишив у смутку дружину Юлію з дому Якимів, синів — Богдана, Романа, Мирона, Павла і дочку Марту. Похорон відбувся 13-го квітня 1985 року в Глеетонбурзі, Кт.

Вічна Йому Пам'ять!

Семен Кравець, секр.

БОГДАН КУЦАН, член УНС Відд. 399-го Т-ва „Леви" в Чикаго, Ілл., помер на 63-му році життя. Нар. 1922 року в Самборі Західня Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина д-р Івана з дружиною Ліліяною, внуків Миколу і Христину, брата Романа Ленчицького із ріднею та дальшу родину в ЗСА та в Україні. Похорон відбувся 2-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Риджі, Ілл.

Вічан Йому Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

МИХАЙЛО СТАДНИК, член УНС Відд. 452-го „Клюб Української Молоді" в Чикаго, Ілл., помер 2-го квітня 1985 року на 67-му році життя. Нар. 21-го жовтня 1917 року в Скотдейл, Па. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Джозефіну, сина Михайла, 3-го, доньку Джоеллен, брата, сестер і внука. Похорон відбувся 6-го квітня 1985 року на цвинтарі Елмвуд, в Геммонді, Інд.

Вічна Йому Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

МАРІЯ ФРИЧ, член УНС Відд. 123-го ім. св. Марії в Скрентоні, Па., померла 4-го квітня 1985 року на 91-му році життя. Нар. 1894 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку доньок — Софію Навроцьку, Гелену Мока, Франку Каралліолло, дев'ять внуків, 15 правнуків, двох праправнуків та дальшу родину. Похорон відбувся 8-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Катерини в Москав, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар.

МИКОЛА КОСЦЬ, член УНС Відд. 369-го ім. св. Миколая в Палмертоні, Па., помер 4-го квітня 1985 року на 95-му році життя. Нар. 15-го грудня 1890 року в Західній Україні. Членом УНС став 1915 року. Залишив у смутку 11 дітей. Похорон відбувся 8-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Володимира в Памертоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ СОКІЛ, член УНС Відд. 37-го Т-ва „Любов" в Елізабеті, Н.Дж., померла 4-го квітня 1985 року на 70-му році життя. Нар. 1914 року я членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку мужа Андрія і дочку Долорес Пастекевич. Похорон відбувся 8-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Ґертруди в Колонії, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

О. Осередчук, секр.

РИЧАРД П. ДОВ, член УНС Відд. 113-го в Деррі, Па., помер 6-го березня 1985 року на 57-му році життя. Нар. 10-го січня 1928 року в Деррі. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Беверлі, доньку Донну МекКенну, сина Павла, брата Роберта, сестру Маргарету Пітерман і одного внука. Похорон відбувся 9-го березня 1985 року на цвинтарі Юніті в Латровб, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Ф. Козенчак, секр.

ПЕТРО САНТОН, член УНС Відд. 356-го Т-ва „Карпати" в Омага, Небраска, помер 22-го березня 1985 року на 60-му році життя. Нар. 1925 року в селі Хрипно, Західня Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Вальбургу, п'ять дочок — Марію, Анну, Дарію, Цецілію і Анну; чотирьох синів — Петра, Івана, Йосифа і Френка, 21 внуків та родину в Австралії. Похорон відбувся 26-го березня 1985 року на цвинтарі Вест Лови, Омага, Небраска.

Вічна Йому Пам'ять!

Олекса Продивус, секр.

ІВАН ЙОСИФ ШВЕЦЬ, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 30-го березня 1985 року на 75-му році життя. Нар. 2-го травня 1909 року. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Катерину, три дочки, одного сина, 18 внуків і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Приймак, секр.

ЮЛІЯ К. КУЛЬЧИЦЬКА, член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода" в Гемтремку, Миш., померла 23-го січня 1985 року на 90-му році життя. Нар. 1894 року в Чайковичах, Галичина. Членом УНС стала 1920 року. Залишила у смутку сина Олександра, доньку Марію Гович, троє внуків і шестеро правнуків. Похорон відбувся 26-го січня 1985 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

ІВАН КОСТЮК, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж., помер на 72-му році життя. Нар. 1913 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишав у смутку дружину Галину і кузина. Поорон відбувся 1-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

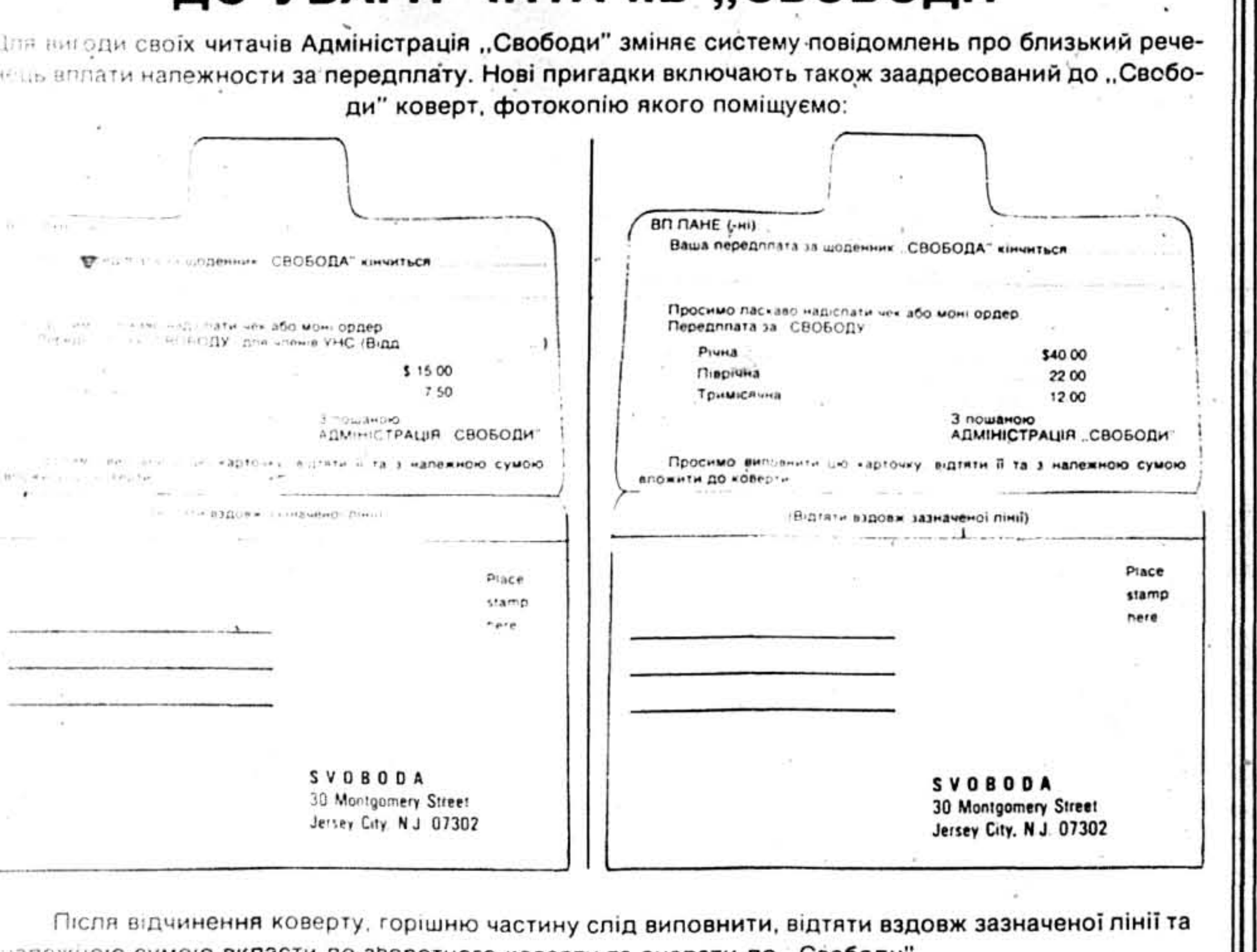
НЕДІЛЯ, 19-го ТРАВНЯ 1985 р.

Кліфтон, Н. Дж. Збори 64-го Відд., о год. 12:30-2-ої по пол. в залі церкви св. Марії при Вашінгтон Аве. Просимо всіх членів прибути і вирівняти всі вкладки. — Управа.

Трентон, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ 245-ий Відд., о 3-ій год. по пол. в залі УНДому при 477 Jeremiah Ave. Просимо членів прибути. — І. Бойчук, гол., М. Мартиненко, секр.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ „СВОБОДИ"

Для вигоди своїх читачів Адміністрація „Свободи" зміняє систему повідомлень про близький речинець вплати належности за передплату. Нові пригадки включають також заадресований до „Свободи" коверт, фотокопію якого поміщуємо:

Після відчинення коверту, горішню частину слід виповнити, відтяти вздовж зазначеної лінії та з належною сумою вкласти до зворотного коверту та виспати до „Свободи".

Адміністрація „Свободи" має на меті цією удогідненою та більш коштовною системою осягнути кращу та скорішу обслугу читачів „Свободи". З огляду на це, просимо негайно висилати належність та **не чекати на другу пригадку.**